

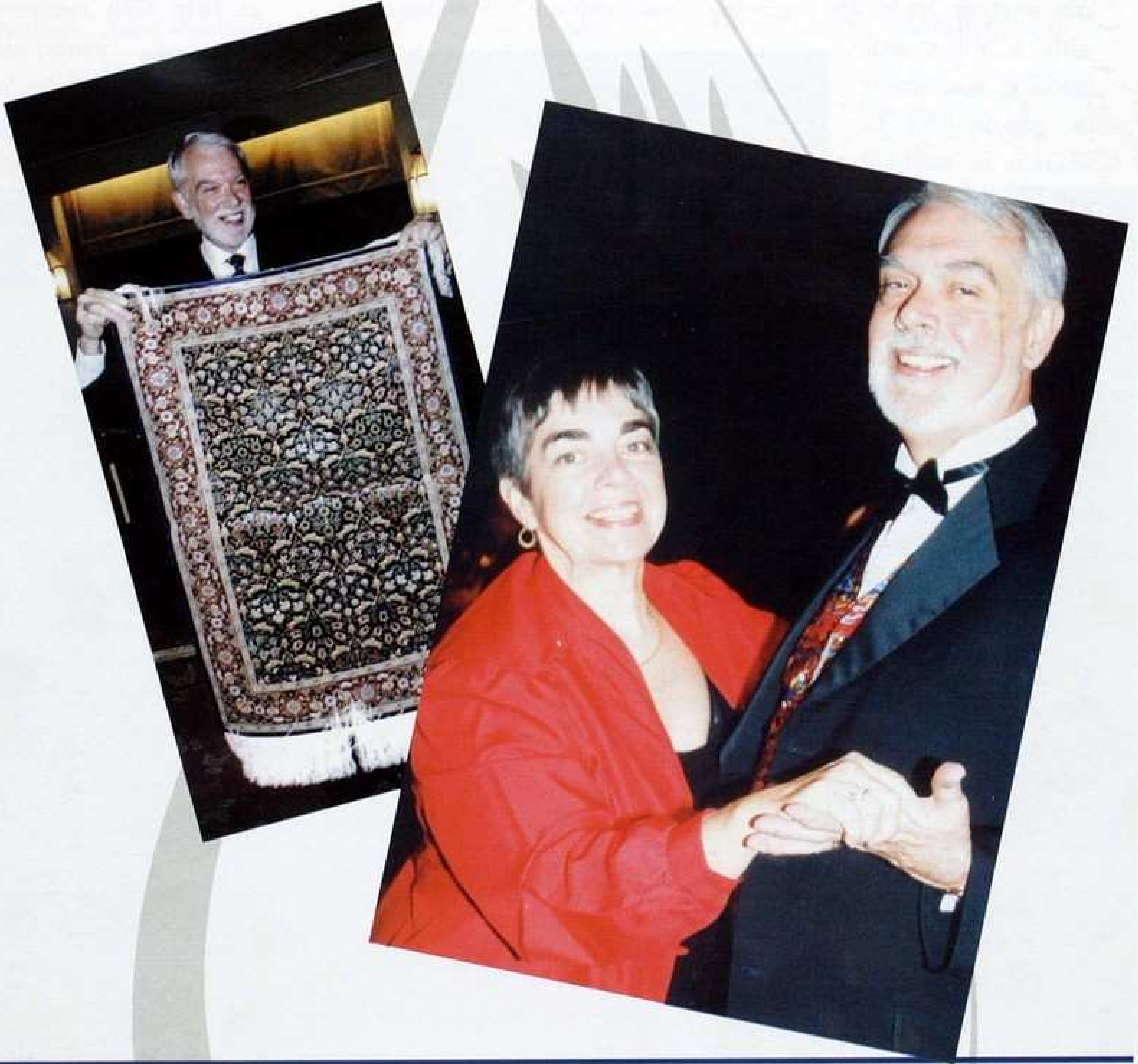
ALMA MATER

newsletter

SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI / HEALTH AND EDUCATION FOUNDATION

17

FAREWELL TO ALAN RITCHIE MCCAIN

Alma Mater Newsletter

Chief Editor: Tamer Şahinbaş

•Desktop Preparations: American Board •Publishing: Acar Matbaası

Published by the Health and Education Foundation and distributed to the alumni/ae of the Board Schools free of charge

Rızapaşa Yokuşu No: 50 Eminönü 34450 İstanbul

Tel:(212) 514 15 74 Fax: (212) 519 08 83

e-mail: sevbilgi@sevakfi.org

www.sevakfi.org

GOODBY, ALAN McCAIN

Dorothy Birge Keller and Robert Keller
American Board Interim General Secretaries

Mick McCain (the Rev. Alan Ritchie McCain) is retiring from his position as General Secretary of the American Board in Turkey after a total of 24 years of service in Turkey. Nine of these years were as Executive Secretary, and the others were in Talas, Tarsus, İzmir, and İstanbul at various points in his life beginning with a three year teaching assignment in Talas in 1961. In addition to teaching and administration, Mick has served as acting principal at both Tarsus and İzmir Schools.

On November 29th the Health and Education Foundation (SEV) hosted some 90 current and former members of the SEV Boards of Trustees and Directors for an elegant evening at the lovely "Crystal Tent" of the Kuruçeşme Divan on the shores of

the Bosphorus.

Live music, speeches to honor Mick, and a buffet of delectable foods led up to the presentation of a silver plaque and a silk carpet to thank Mick for his years of service. Mick was well photographed as he cut the huge cake which had been skillfully decorated with the SEV emblem.

From Left: Günhan Danışman, former SEV General Coordinator; Alan McCain; Tülin Kenber, Alan McCain's assistant; Tamer Şahinbaş, SEV Board of Director's Chairperson; Yaşar Yaşer, SEV Board of Trustees Chairperson; Ziya Köseoğlu, SEV General Coordinator

The night of November 30 was the gathering hosted by the American Board for all categories of friends whom Mick and Sally have enjoyed and worked with for their years in Turkey. Some 400 persons were feted in a vast Byzantine cistern now restaurant, called the "Thousand and One Columns." The people who came from as far away as Beirut and eastern Turkey represented such diverse groups as SEV staff and members, graduates of the four schools, community friends, ecumenical peers from many religious

groups and earthquake survivors. Perhaps the most moving sight was to see over 30 women involved in "Sally's Women's Scarf Project" from the distant village of Kaynaşlı together with the mayor of the town who came bearing gifts and thanks for the caring and time given them to help with recovery from the

earthquake. The help had included a tent city, assistance, re-establishing the town water supply, women's services and especially the project of over 40 women whose exquisitely hand-edged scarves are now in many homes and churches in the USA.

Mick will be sorely missed. No one can ever fill his shoes, but the energy, commitment and hope which

he leaves will guide those who carry the torch in their own shoes!

ALAN RITCHIE McCAIN, A FRIEND AND A MENTOR

Tülin Büyükalkan
SEV Education Coordinator

Mr. McCain was both a mentor to me and a longtime friend. He will always hold a significant place in my memory. This unforgettable "presence" is derived from so many aspects of his enormous personality, his commitment to the principle of giving, his quick mind and wit, his tireless efforts on behalf of disaster-stricken families, his steadfast

adherence to the highest standards of professionalism, his endless vitality, his humor, his finesse as the ABH General Secretary, but most of all, the warmth and delight he brought into his relationships with his staff, SEV, and the Turkish-American community.

He also inspired me to take a new

role as an administrator in the education department of the Health and Education Foundation. When a job opportunity unexpectedly came along, he encouraged me to step up to the new career challenge. For this and for all the reasons I mentioned before, I feel privileged to have a friend like him. I wish him a happy, healthy, and enriching life.

On his last day, Mr. McCain was presented with a quilt made by the women of the SEV/ABH office

*Left: Janet Durna, Mr. and Mrs. Keller, Elif McCain, Çiğdem Fromm, Zehra Sunbay, Nurten Şengöz
Stat: Handan Cingi, Mehlika Yaylalı, Canan Erdoğan, Neriman Kırbeygırlı, Sabahat Yenibayrak, Hermine Sayan, Tülin Kenber
Right: Alan McCain, Alina Turtoi, Tülin Büyükalkan*

YENİ SEV YÖNETİM KURULU ÜYELERİ

Sait Tosyalı

1957 Antakya doğumlu olan Tosyalı 1974 yılında AFS öğrencisi olması nedeniyle Tarsus Amerikan Lisesi Lise II'den ayrılarak 1975 yılında Columbia High School, Texas'tan mezun oldu. Boğaziçi Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümünden Lisans derecesini 1979 yılında alan Tosyalı, 1981 yılında da aynı üniversitenin İşletme Bölümü'nde Yüksek Lisansını tamamladı. 1981 yılından itibaren Koç Holding bünyesinde çalışan Tosyalı en son Koç ECE Proje Yönetimi ve Tic. A.Ş.'de Genel Müdür olarak görev yaptı.

1996-2000 döneminde Üsküdar Amerikan Lisesi LEC (Yerel İdari Kurul) başkanlığı ve SMC (Eğitim Merkez Kurulu) üyeliği de yapan Tosyalı bir İzmir Amerikan Lisesi mezunuyla (Aslı Eroğlu Tosyalı ACI '77) evli ve bir çocuk sahibi. Tosyalı çiftinin çocukları Burç da Üsküdar Amerikan Lisesi son sınıf öğrencisi.

Ceyda Aydede

1973 yılında İzmir Amerikan Lisesi'nden, 1977'de de Boğaziçi Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Endüstri Mühendisliği Bölümünden mezun oldu. Evli ve iki çocuk annesi olan Aydede'nin kızı Aysu, Üsküdar SEV İlköğretim Okulu'nun ilk mezunlarından.

Başarılarıyla adını sıkça duyduğumuz Ceyda Aydede, bu yıl da Ekonomist Dergisi'nin her yıl değişik alanlarda dağıttığı ödüllerden yılın girişimcisi kategorisinde birincilik aldı. 2003 yılı Uluslararası Halkla İlişkiler derneği (IPRA) başkanı olan Aydede, Arthur Andersen'de başlayan çalışma hayatına "bir okul olduğunu düşündüğü Koç Holding bünyesindeki Migros'ta" devam etti. 1989 yılında Migros'tan ayrılarak Global Tanıtım'ı kurdu.

LİDERLİK KONFERANSI: Geleceğin liderleri İzmir'de Buluştu

Sırasıyla her yıl bir başka Amerikan Bord Okulu'nun ev sahipliği yaptığı ve Amerikan Bord Liselerinin öğrenci birlikleri yöneticilerini biraraya getiren Liderlik Konferansı bu yıl 14-15 Kasım 2002 tarihleri arasında İzmir Amerikan Lisesinde gerçekleşti.

Sağlık ve Eğitim Vakfı Eğitim Koordinatörü Tülin Büyükkalkan "Liderlik Nedir" ve "Düşünme Stilleri" başlıklı sunumlarında öğrencilere lider olmak için gereken özellikler, liderlik dereceleri, bireyin kendi düşünme stili

ve başkalarının düşünme stillerini kavramasının iletişim için önemini anlattı. İzmir Amerikan Lisesi Müdür Yardımcılarından Didem Erpulat da Konferansa katılanlara etkili toplantı düzenleme ve yürütme konularında bilgi verdi.

Çocuklarımızın liderlik vasıflarını ortaya çıkarmalarına ve kullanmalarına yönelik hazırlanan bu çalışmaya bu sene ilk defa bir konuk da katıldı. 1974 yılı ACI mezunumuz ve AKS Danışmanlık Yönetim Kurulu Başkanı Nur Akgerman liderlik konusundaki

düşüncelerini ve kişisel deneyimlerini öğrencilerle paylaştı.

Kendisi de bir zamanlar Öğrenci Birliği Başkanı olan Nur Akgerman, ACI yıllarında edindiği tecrübelerin iş hayatında liderliğe giden yolu nasıl aydınlattığını son derece keyifli bir sohbet ortamı yaratarak anlattı. Akgerman özellikle sorumluluk alma, yaratıcılığa değer verme, ekip çalışmasının önemi, değişik durumlara uyum sağlama yeteneği, özgüven ve

devamı 10. sayfada

TIMUN AT ÜAA

Dorothy Birge Keller

The Üsküdar American Academy was proud to host on its lovely campus over 400 participants in the 8th annual General Assembly Session of the Turkish Model United Nations (TIMUN) from December 12–15, 2002. The participants came from many parts of Turkey, including our partner schools, Tarsus American College and the American Collegiate Institute of İzmir. They also came from schools in Germany, Poland, Israel, Greece and Romania. This valuable experience afforded students a significant opportunity to practice their diplomacy skills as well as their English.

This year TIMUN was especially enriched by the presence of two guest speakers whose influence on youth cannot be underestimated. His excellency Güner Öztek, former Ambassador of Turkey to Kuwait, shared about his experiences and encouraged students to understand the true importance of skills in international relations. Former Minister of the Economy and current CHP parliament member from İstanbul, Kemal Derviş, gave an inspiring and challenging keynote address.

Mr. Derviş used his superb command of the English language and his insightful and brilliant conceptual skills to present a warm and friendly speech giving students tangible hope in their abilities to create a positive future for themselves, their nations and their world. He addressed the students as honored leaders of tomorrow for whom the days in the Model UN were very important training both for national and world leadership. The primary points of his speech emphasized that Turkey is a significant member of the global community, but must use wisdom and patience

Güner Öztek, former Ambassador of Turkey to Kuwait

From left: Catherine Derviş; Suzan Oyhon, MUN Supervisor; Kemal Derviş; Deniz Akalın, ÜAA MUN President; and Whitman Shepard, ÜAA Director

in pursuing its interests. He stated that globalization is an inevitable process seen in every aspect of life from culture to economics, and from politics to the arts.

Derviş stated that the European Union provides the world with a new model of governance (not government) which develops the capacity for large systems (in this case individual nations) to work together in cooperation for common goals without sacrificing individual autonomy or sovereignty. He seemed hopeful that Turkey would eventually be able to join the EU and that a positive solution to the needs of Turkey in Cyprus would also eventually be found.

Derviş stated that the skills the students were learning in the Model UN would stand them in good stead throughout their lives. He emphasized the importance of the ability to speak more than one language for negotiating life in the future global society. In addition he highlighted the significance for personal and professional life of developing skills in the following: the use of effective interpersonal and public communication and negotiation skills; the ability to research, develop and present positions on important issues with energy and confidence; and the often neglected but vital skills involved in listening respectfully and productively to the positions presented by others. Derviş concluded by highlighting how obtaining a good education, such as that available to the students at Üsküdar and at the other schools represented at the TIMUN, can help graduates build healthy communities, nations and world.

MİSTİK BİR RESSAM: GÜLSÜN ERBİL

Rutin koşuşturmacanın içindeyken her gün nasip olmaz özel bir insanla tanışmak. Bu tarih günlüğe düşülmeli: "29 Ocak 2003, Gülsün Erbil'le tanıştım."

Bir ressam, bir galeri sahibi, 1966 Üsküdar Amerikan Lisesi mezunu... Okullarımızdan ne yazık ki çok az sanatçı çıkıyor. Bu aslında sanata değer vermediğimiz bir göstergesi olabilir mi? Sanatı tali bir iş, bir hobi olarak algılamaktan öteye gide-meyişimizden mi? "Annem resme meraklıydı" diyor Gülsün Erbil, sohbet sırasında, anlaşılan anneden kızına sirayet etmiş bir aşk bu. Gülsün hanımdan da oğluna geçmiş olsa gerek bu sanatçı ruh, çünkü oğlu da iç mimar olmuş. Erbil'in Galeri ve yaşama alanı olarak kullandığı Tünel'deki mekanın düzenlemesini oğlu yapmış. Pek de güzel olmuş. Elleri sağlık.

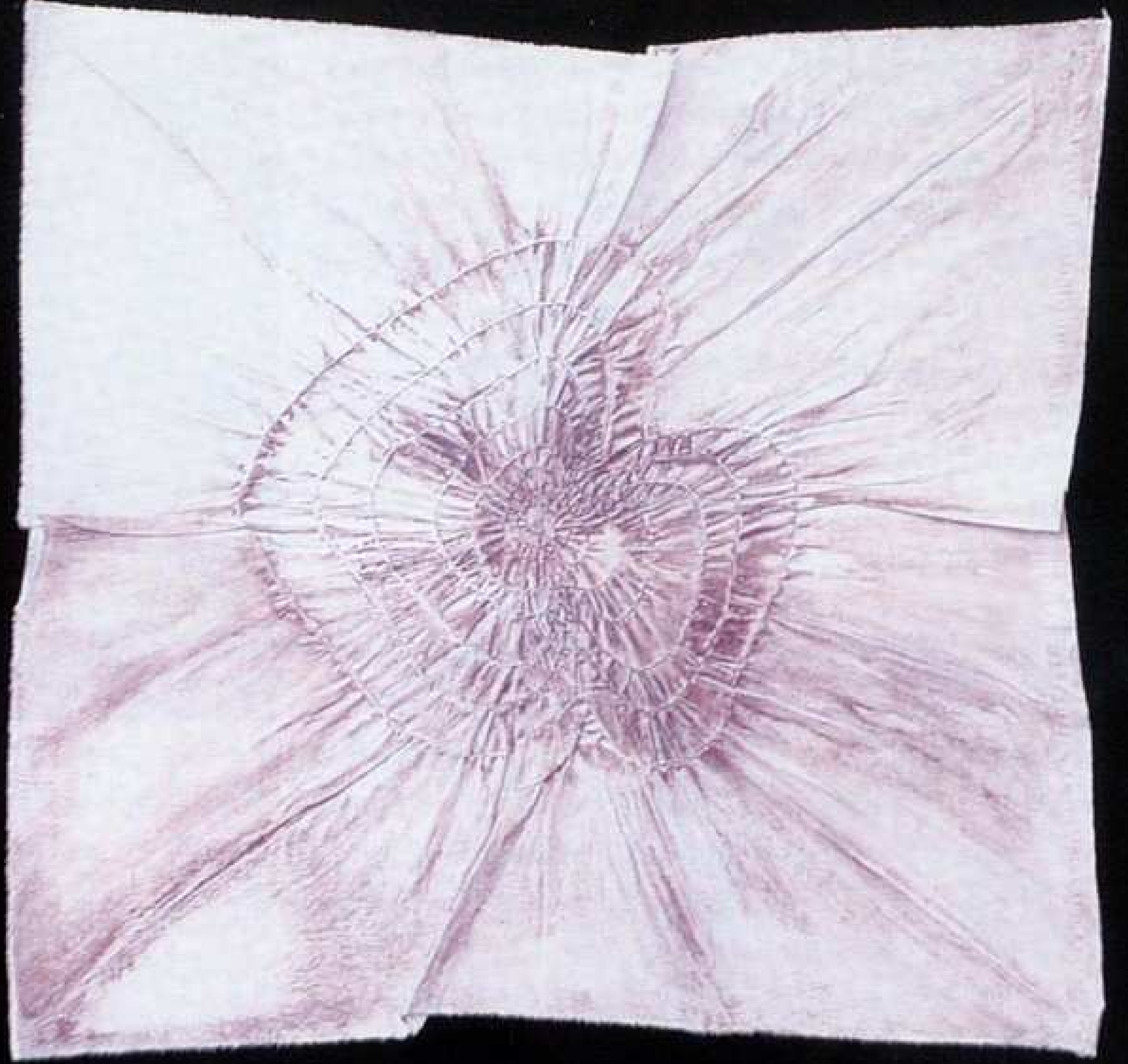
"Aslen Priştinalı olan dedem gönderememiş kızını İzmir'den Sanai-i Nefise Mektebine." Ama Gülsün Erbil Akademiye gitmiş, Üsküdar Amerikan Lisesi'nden sonra. "Kolejde posterler yapardım. Benim çizdiğim panolar hâlâ okuldaymış... Orta l'den başlayarak lise sona kadar bütün tiyatro dekorlarını ben yaptım. Art Room bütün imkânları sağladı bana. İbadet eder gibi çalışırdım orda," güzel gözleri ışılıyor ÜAA'nın ona sağladığı imkânlardan sevgiyle, minnetle bahsediyor.

Türkiye'ye döneli birkaç ay olmuş. Yirmi yıllık yurtdışı defterini kapatmışa benziyor. "Türkiye'den ayrıldığımda 35 yaşındaydım. Sanatçıyı yaşatmaktan ziyade sürdürmek, öldürmek üzerine kurulmuş bu toplumsal düzenden hiç anlaşılmayarak, takdir görmeyerek ayrıldım. O zamana kadar Türk resmine yeterince hizmet ettiğimi düşünüyorum."

1983 yılında British Council Bursu alarak İngiltere'de Goldsmiths' College'da önce seramik sonra da tekstil alanında yüksek lisans yapmış. 1994 yılında da ABD'ye, New York şehrine yerleşen Erbil, Harlem'in ilk sanat galerisi Galeri X'i açmış...

Şimdi Türkiye'ye dönmekten mutlu görünüyor. Galerisinden ve sanat faaliyetlerinden başka kafasında bir de "Çağdaş Resim Heykel Müzesi" projesi var. 7 Nisan 2003 tarihinden itibaren de haftada üç gün mozaik, yağlı boya ve desen çalışmalarının yapılacağı atölye çalışmalarına başlıyor. (İlgilenenler için adres yan sayfada)

Kendisine kolay gelsin diyor, sözü Talat Halman'a bırakıyorum.
Bu yazı Leyla Keskiner (ACI '85) tarafından kaleme alınmıştır.

THE VORTEX OF ECSTASY

Talat S. Halman

Turkey's First Minister of Culture

GÜLSÜN ERBİL, a remarkable Turkish modernist, is a dedicated flower of the spiritual aspirations of Mevlana Celeleddin Rumi, the eminent mystic of Anatolia who created in his own heart—and for all ages—a climate of love.

Celebrated in the Western world as the patron saint of the Islamic sect commonly referred to as "The Whirling Dervishes," Rumi, the poet-philosopher of the 13th Century, continues to inspire us to share his Sufi ideals of transcendent love, the soul's communication with the human and divine beloved, the unity of humanity, the godliness of all beings, and the euphoria included by beauty, passion, light, and spiritual elevation.

Ms. Erbil (whose last name can be translated as "gnostic") delineates the essence as well as the images of ecstatic mysticism in her thoroughly modern art. Her

works ingeniously convey —through spirals, vortices, whirlpools and whirlwinds— the inimitable excitement of the “mystical path.” Hers is an epic of the quest for love, for trance, for divine beauty. It ranges far and wide from the mysteries of eroticism (as in “Bondage of Love” which unites the phallus and the womb) to the intimations of paradise (as in the “Birth of Mysticism”). But, in Sufi aesthetics, there is no separation of the sensuous from the supernatural —just as there is no duality of human and divine reality. All is One, because the One is All.

Gülsün Erbil’s art is a testament to that ultimate wisdom which makes us hear whispers from high above— full of *mysterium fascionum* oft of darkness into enlightenment, as articulated by Rumi in a quatrain:

*Tonight is such a night—the care of
the darkest layers;
Tonight is such a night when answers
are found for prayers...
The night of gifts, grants, and
offerings, the night of bounty.
Such a night: we share the secrets
of God like soothsayers.*

Erbil is, in her transmutations, an avant-garde soothsayer who gives us not only hints of spiritual soaring but also gifts of the visible world around us. Her art is an exquisite synaesthesia of the physical and metaphysical realities of existence.

Every oeuvre she creates is an invitation to ecstasy and sagacity. The canvas might feature some stark geo-

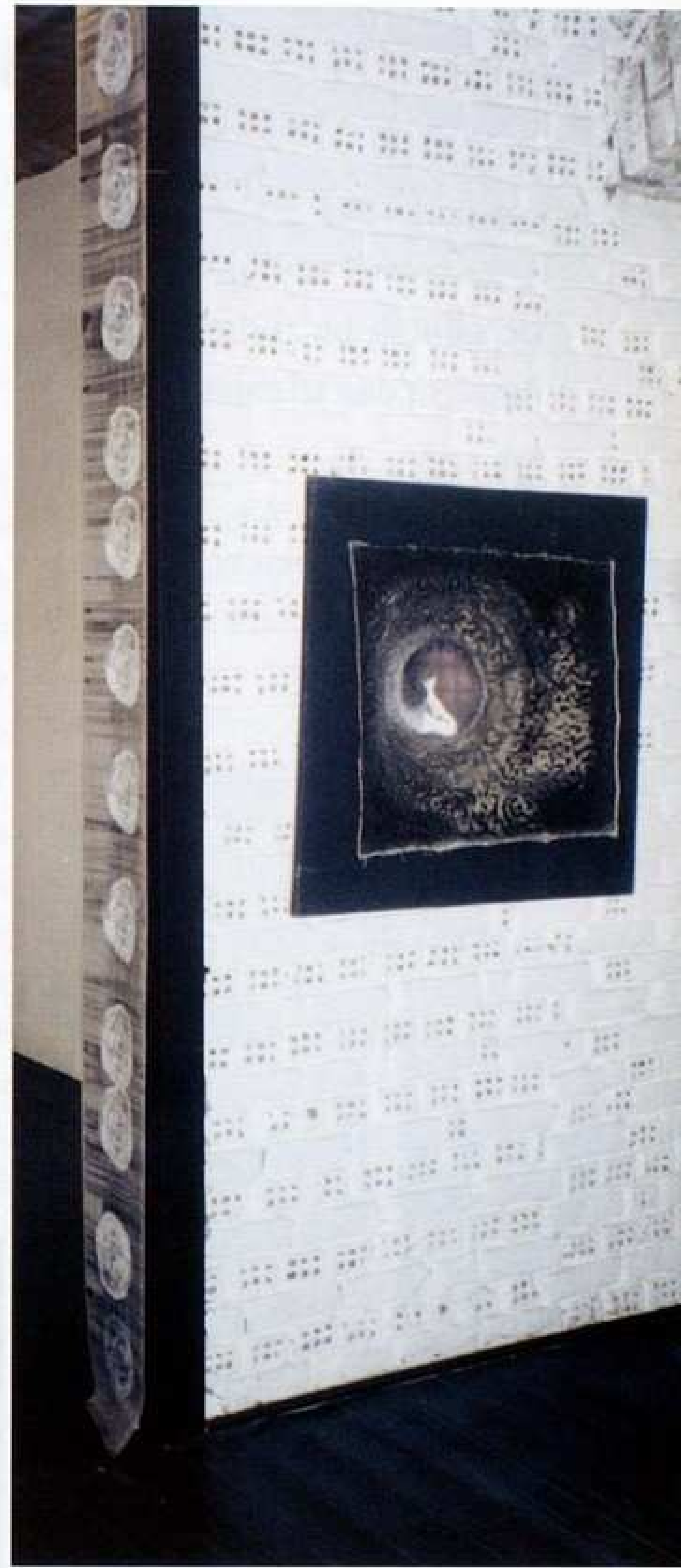
Galeri X'in sanal ve gerçek adresleri / Real and virtual addresses of Galeri X:

www.galerix.org

Galipedede Cd. No. 48/11 Tünel Beyoğlu

metric figures poised in space or the most intricate vertiginous configurations. The effect on the viewer—if the viewer possesses the capability of absorbing the meaning—is an experience of revelling in the verisimilitude of a sacred life. Erbil’s art is a conduit to the quintessence of what Rumi rhapsodically celebrated as “the mystic glee.”

Look deep into each one of Erbil’s works. There is certainly a visual adventure in each. More significantly, there is an “eye beyond” and a “I beyond.” Not a *trompe l’oeil*—but nurturing visions. The whirling dervish’s great hope, while turning, turning, turning in the direction of the heart, is to catch a glimpse of the lovely face of God the beloved.

Visually and spiritually, many of Gülsün Erbil’s paintings and other creative objects simulate that experience of gyranic ecstasy, of subtle or mesmerizing music, of inner enlightenment, of passion balanced with discipline, of poetic affirmation, of the soul’s eternal explorations, of love that redeems itself. Look deeply. These objects are microcosms of mysticism. They will lure you into a profound wisdom and towards higher truths. Ms. Erbil is enamored of spirals. Hers are spirals of her supreme spirit, of gnosis and ecstasy.

ANTAKYA

Uygarlıklar kenti, 3 büyük dinin, pek çok mezhebin,
kitaplar dolusu tarife konu olabilecek iştah açıcı yemeklerin mekanı,
kültürler mozağı...

Üç günlük bir turla gittiğimiz Antakya'dan izlenimlerimiz

Pek modern, kadınları açık, takkelisi az, yaşlısı bol, dili Arap, medeni bir şehir Antakya. Sokaklarında dolaşırken Antakya'ya özgü dükkânlar çıkıyor karşımıza.

Eski Antakya evleri

Bir kere, adım başı bir künefeciyeye rastlıyorsunuz. Hepimiz yaşadığımız şehirlerde "Antakya künefesi" yemişizdir ama Antakya'da yedikten sonra anladım ki, ben meğer daha önce hiç künefe yememişim. İşin sırrı peynirdeymiş dostlar.

Adım başı rastladığımız, Antakya'ya has dükkânlardan biri de "Meşhur Antakya Humus-Bakla-Turşu Salonu" (Humusla baklayı anladım da, turşu nasıl gidiyor bu ikili ile pek çözemedim).

Bir de şu "...Kassabı ve Fırını": Memlekette tüm kassab ve fırınlar aynı yerde toplanmış. Anlıyorsunuz ki, adamlar pek pratik: "Usta bana şu kadar kilo et, bir de tepsilik" diyorlar, hemen oracıkta hazırlanan tepsi kebabını alıp yandaki fırına veriyor, akşam eve hazır yemek götürüyorlar. Çok tuttum bu fikri. (Bu arada yanlış yaz-

madım. Kasap kelimesini iki "s" ile yazıyorlar burada.)

"...Kuaforü ve Gelinlik Salonu": Alın size bir başka Antakya işi ortaklık. Hemen hemen her kuafore bitişik bir de gelinlikçi var! Tüm Antakya'da kuaforlerin aynı zamanda gelinlik nişanlık satıyor olmaları beni çok eğlendirdi. Bir saç yaptırana bir de koca mantığı pek yaygın diye düşündüm önce. Ama *uzunun* araştırmalar sonucu öğrendim ki bu bir turizm-ticaret meselesi. Suriyeliler açılıp saçılmaya hevesli ama rejimden dolayı pek bu zevki tadamıyorlar kendi memleketlerinde. Bu nedenle sınırı geçip Türkiye'ye geliyorlar. Gelinlik alıp bir de kuafor mü arayacaklar bilmedikleri el memlekette! Gelinlik-saç bir yerden çıkıyor hatta düğünü de burada yapıp ülkelerine Pazar akşamı dönüyorlar, resmi nikâhı da sonra kendi ülkelerinde hallediyorlarmış.

Unutmadan söyleyeyim, memleketimizin bu köşesinde insanlar, "Güle güle" yerine "HOŞGELDİNİZ" diyorlar siz giderken! Önce şaşırdılar sandım sonra "yok yok yanlış duydum" dedim, sonra anladım ki âdetleri bu.

St. Pierre Kilisesi

Heron, Cehennem Kayıkçısı

Bu yöremizde sadece yemekler değil kimi tanıdık yemeklerin isimleri de farklı, işte size kısa bir liste:

- öcce: mücver
- abuganuç: patlıcan salatası
- kitte: acur (bir tür salatalık)
- libye : börülce
- sakız murcu : çitlenbik ağacının taze sürgünleri ile yapılan bir yemek
- oruk : galiba köfte !..
- firik : bir tür yeşil bulgur (firikli aşı ben pek sevdim)

Antakya'nın havasına da hayran kaldık. Ekim ayında gece pike ile yatıp sabaha kadar tek bir an olsun titremeden, deliksiz uyuyunca, bu şehrin sadece insanların değil havasının da sıcak olduğuna ikna olduk.

Gezilebilecek nereleri varsa gezmeyi de ihmal etmedik doğal olarak Antakya'da. St. Paul, St. Pierre ve Barnabas'ın ilk Hıristiyan cemaatine vaaz verdikleri Stauris (Hac) Dağının eteğinde, eni 9.5, derinliği 13, yüksekliği de 7 metrelik bir mağara olan St. Pierre Kilisesi'ni, ardından da bu kiliseye 20 metre uzaklıktaki Haron (Cehennem Kayıkçısı)'nı gördük. Kayalara oyulmuş başında örtülü olarak resmedilmiş dev bir insan büstü

Habib-i Nacar Camii

Mozaik Müzesi'ndeki mozaiklerden biri olan bu kabartma Antiochus zamanında bir veba salgını sırasında yapılmış. Rivayete göre çok sayıda insanın ölümüne yol açan salgını önlemek için bir kahine danışılmış, onun tavsiyesi üzerine de, dağa şehre yüksekten bakan bir mask oyularak üzerine ölümleri önleyecek sözler yazılmış. Günümüzde bu yazılar mevcut değil.

Pek çok din ve mezhebin bir arada bulunduğu bir şehir demiştik ya Antakya için, Antakya Yahudi Cemaati diye bilinen Sinagog'u da ziyaret ettik. Ortodoks, Katolik ve Protestan Kiliselerini ve şehrin tarihi camiilerinden Sermaye, Habib-i Nacar ve Ulu Camiileri de.

Ömrümde ilk defa bir sinagoga girip ayinlerinde izleyici olarak bulundum. Topu topu 165 kişi kalmışlar Antakya'da. İbadetlerini bitirdikten sonra resim çekmemize izin verilip bizlerle sohbet ettiler.

Tabii ki gezilen mekanlar arasında dünyanın ikinci en büyük mozaik müzesi de vardı.

Tarih ve kültür gezilerini trekking, tünel tırmanışı, karanlıkta suya düşmeden yön bulma (yani temel yavrukurt dersleri), yerel köylere ziyaret, köy meydanlarında 80-90 yaşındaki dedelerle sohbet takip etti.

Hıdır Köyü'nde 650 yaşındaki çınar ağacının altında çay içip köylülerle sohbet ettik. Rivayete göre Musa ile Hızır birlikte seyahat ederken burada durup mola veriyorlar. Musa yere asasını saplıyor. Yemekten sonra toprağa sapladığı asasını çıkaramıyor. Bakıyor ki asa kök salmış, sürgün vermiş, bırakıyor orada. İşte bu koca ağacın o asadan olduğuna dair köy hikayeleri dinledik dedelerden. Hıdır Köyü'nden yola çıkıp narenciye bahçelerinin arasından keyifli bir yürüyüşle Vakıf Köyü'ne vardık. Ermenistan dışında, dünyadaki tek

Hıdır Köyü'ndeki asırlık çınar ağacı

Ermeni köyüymüş burası. Buradaki kiliseyi ziyaret edip, Akdenizin en güneydoğu sınırına bakan esintili bir tepede 88 yaşındaki Avadis dede ile sohbet ettik.

Takvim 27 Ekim'i göstermekle birlikte hava sıcaklığı 28° olunca denize girmeden edemedik. Akdeniz kıyısında Suriye sınırına yakın bir belde olan Çevik'te kumsal keyfi yaptık. Dünyanın ikinci en uzun kumsalında deniz kabuğu topladık, omuzlarımızı ve burnumuzun üstünü sonbahar güneşinde kızarttık...

solda Katolik Kilisesinden bir detay, sağda Ortodoks Kilisesi

Çevik'teyken bir de Titus tüneline gördük. Aklına şaştığım bir Romalı hükümdar Çevik beldesindeki antik kenti sel baskınlarından korumak için bir tünel yapmaya karar veriyor. Ama ömrü (hatta torunlarının ömrü) vefa etmiyor, çünkü tünelin yapımı 500 yıl sürüyor!.. Tüneli bitiren hükümdar Titus olunca da tünele onun adı veriliyor.

İşte bu tüneli ziyaretin ardından gün batımını tünelden aşağıya inerek vardığımız salaş mı salaş bir "Kendin Getir, Kocan Pişirsin, Çocuklar Yesin, Eller Aş Ersin" mekanında demli bir çay ile kutladık. Otele

Devamı 10. sayfada.....

ANTAKYA

9. sayfadan devam

Harbiye Şellalesi

akşam döndüğümüzde yorgunluktan perişandık.

Ben ki acı yiyemem, inanın burada "acı" eşigimi geliştirdim. İlk yediğim çok acı geldiğinden bir sonraki tabağa atladım. Fakat her ne hikmetse bir önce yediğim hep "daha az" acı idi !..

Son gün konakladığımız Harbiye'deki (eski adı Defne, Apollon ile Daphne'nin mitolojik hikayesinin burada geçtiği anlatılıyor) şellaleri (bu da iki "l" ile yazılıyor) gezdik, ipek imalatçıları ziyaret ettik, sipariş verdiğimiz defne sabunlarını aldık.

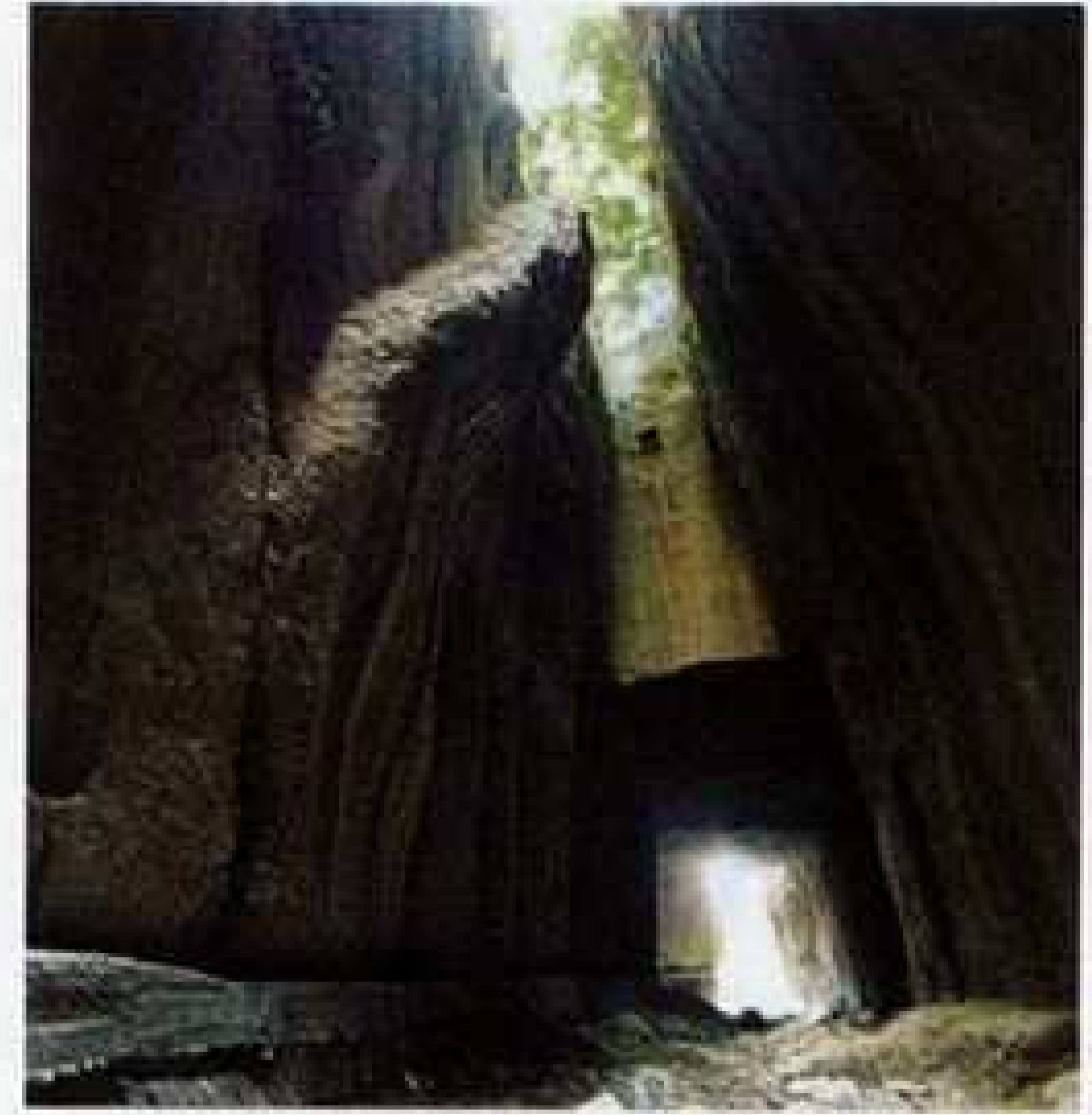
Dönüş yolunda İskenderun'a uğradık (bilmeyenlere dip not: 1972-74 senesinde İskenderun Demir Çelik Fabrikası'nın kuruluşunda inşaat mühendisi olan babam da görevliydi. Çocukluğumun bir dönemi Payas'taki lojmanlarda geçti. Önünden geçmek bile garip bir his doğrusu.)

Bu arada yol üstü olması sebebi ile Payas'taki Sokullu Mehmet Paşa Külliyesi'ne uğrandı ve tarihi bir gerçek su yüzüne çıkarıldı! Burada birden farkettiler ki Cüneyt Arkın'ın Bizans surlarında boy gösterdiği tüm filmler bu Külliye'de çekilmiş. Bir bölümü eski Bizans ve Selçuklu yapısı olan bu eser şu anda bomboş. Olağanüstü büyüklükte olup üstelik sapasağlam görünen bu yapıyı Kültür Bakanlığı kayda değer bulmadığından olsa gerek kapısında bilet kesen bile yok! Gönüllü yerel bir bekçi var sadece, tüm bilgileri o verip sizi gezdiriyor burada !..

Yurdumun mozaikindeki bir taşı daha

keşfetmenin heyecanı, çatlayıncaya kadar yenilen yemekler sayesinde üç günde alınan iki kilo, Ermeni, Alevi, Yahudi, Katolik dedeler ile yapılan sohbetlerin hoş sedası, çantamda rahiyası bol çökelek, nar ekşisi, firik ve zahter, bitirilen 2 rulo film, tonlarca anı, arada bir taklidini yaptığımız Antakya lehçesi ile yine evimdeyim....

Hoşçakalın ya da Antakya dili ile "Hoşgeldiniz..."

Titus tüneli

*Bu yazı Tijen Ertuna Arınç (ACI '88) tarafından kaleme alınmıştır.

LİDERLİK KONFERANSI:

4. sayfadan devam

özsaygı, pozitif düşünce ve başarıma hırsı gibi özellikleri İzmir Amerikan (Kız) Lisesi yıllarında edindiğini vurguladı. Sınıf içinde öğretmen sınıf dışında arkadaş olmayı becerebilen (Amerikalı) öğretmenlerinin kendi idarecilik tarzında belirleyici bir rolü olduğunu anlattı.

Ayrıca, 20 Haziran 1974 yılında yaptığı mezuniyet konuşmasını Konferans katılımcıları ile paylaşan Akgerman, aradan yıllar

da geçse, Bord Okullarından mezun olanların ortak paydalarda buluşabileceklerinin canlı bir

kanıtı oldu. Kendisine buradan tekrar teşekkür ederiz.

TARSUS AMERİKAN LİSESİ'NDE İBRAHİM AKIŞ BURSU

Mustafa Nacar (TAC Türk Müdür Baş Yardımcısı) (solda), Gökçe Pişkin (soldan üçüncü), ve Kemal Tarım (TAC '74, TAC Mali İşler Müdürü) (sağdan üçüncü) İbrahim AKIŞ'ın ailesinden törene katılanlarla birlikte

Bu öğretim yılında ilk defa verilmeye başlanan "İbrahim Akış Tarih Bursu" için 15 Ocak 2003 tarihinde okulumuzda Türk Müdürümüz Mustafa Nacar'ın katkılarıyla bir ödül töreni düzenlenmiştir.

Lise 2. sınıf öğrencilerinden Gökçe

Pişkin tarih dersindeki üstün başarısından dolayı İbrahim Akış bursu almaya hak kazanan ilk öğrenci olmuştur.

İbrahim Akış'ın ailesinin de katıldığı ödül töreninde merhum İbrahim Akış ile ilgili bir slayt gösterisi sunulmuş, kendisi hakkında

bilgiler verilmiştir.

İbrahim Akış bursu 1975 yılı TAC mezunu Salim Erdem ve kardeşleri Esmâ, Ekrem (TAC '81), Sacit (TAC '79) Erdem tarafından Sağlık ve Eğitim Vakfı'na yapılan toplam 15.000 USD'lık şartlı bağışla verilmektedir.

Sevgili mezunlarımız, sizleri de Sağlık ve Eğitim Vakfı aracılığıyla okullarımızda ya da üniversitede okuyan öğrencilere burs vermeye davet ediyoruz.

HALİL İBRAHİM AKIŞ

21 Şubat 1919'da Girit'in Kandiye ilçesinde dünyaya gelen Akış, Osmanlı zamanında Erzurum'dan Girit'e, 1923 mübadelesinde de Bodrum kasabasına iskan edilmiş bir ailenin çocuğudur. Aile kısa zaman içinde Bodrum'dan da Adana'ya taşınmıştır.

İlk, orta öğrenimini Adana'da tamamlayan İbrahim Akış, Adana Öğretmen Okulundan mezun olmuş, bir yıl Ankara'nın bir köyünde öğretmenlik yaptıktan sonra Gazi Eğitim Enstitüsü Tarih Bölümüne girmiş ve oradan tarih öğretmeni olarak mezun olmuştur. 1942-43 öğretim yılında Tarsus Devlet Orta Okulu, Tarsus Devlet Lisesi'nde öğretmenlik yaptıktan sonra 1944 yılından itibaren Tarsus Amerikan Lisesi'nde Tarih öğretmenliği yapmıştır. 1960—1970 yılları arasında TAC'de Türk Müdür olarak da görev yapan Akış, 1973 yılında buradan emekli olarak Mersin'e yerleşmiş, hayatının

geri kalan bölümünü burada geçirmiş, 12 Nisan 1998'de Mersin'de hayata veda etmiştir.

GAZİANTEP AMERİKAN HASTANESİ'NE YENİ BAŞHEKİM

Gaziantep Amerikan Hastanesi personeli

Opr. Dr. Cezmi ÜK

1879 dan beri Gaziantep halkına hizmet veren hastanemiz, hedeflerini büyüterek hizmete devam ediyor.

SEV Gaziantep Amerikan Hastanesi'nde bir yıldır Nöroşirurji uzmanı olarak bulunan Opr. Dr. Cezmi Ük, 20 Kasım

2002 tarihinden itibaren Başhekimlik görevini yürütüyor.

Ük'ün şu anda en büyük hedefi hastanede faaliyette olmayan branşları faal duruma geçirerek hizmet verilen kitleyi genişletmek. On yedi dalda tam zamanlı uzman hekim kadrosuna sahip olan ve bölgenin tek diabet merkezini bünyesinde bulunduran hastanemiz, Emekli Sandığı mensuplarına da her çeşit sağlık hizmeti vermektedir. 24 saat açık olan Genel Tıp Merkezi'nde

de tüm branşlarda halkımıza sağlık hizmeti vermeyi amaç edinmiştir. Sloganımızda da olduğu gibi düne bakarak gelecek için hep güzel şeyler istiyoruz.

KÖKLERİMİZ ESKIYE UZANIYOR...

HEDEFLERİMİZ İSE HEP İLERİYE YÖNELİK...

TALAS HERITAGE and CULTURAL ENRICHMENT CENTER

In May 2002 when over 40 Talas graduates, spouses, and former teachers met for a two-day reunion in the Konak and the New Dorm of the Talas lower campus, which now is operated by Erciyes University, the group learned that the university rector, Prof. Dr. Zeki Yılmaz, MD, is very interested in the history of all the buildings and is quite eager to allow the Talas graduates to play a major role in the renovation of the old clinic building. Space in this renovated building might be used for a heritage and cultural enrichment center. Specifically, the Talas Center could have:

- 1) One or more heritage or memory room/s with every student, and faculty and staff member named and pictured, with the history and values of the school shared, and with the stories of life at the school and clinic portrayed.
- 2) A library of materials about the school, the clinic, and

- the immediate environment (such as the town history).
- 3) Space for ongoing cultural and educational activities.
- 4) Guest rooms for visitors to Talas.

A committee and several subcommittees are currently being formed to work on such tasks as architectural design of the building, exactly what it should contain, and how it should be used. Fund raising for the renovation is a pivotal need in order to carry out this project.

The Talas center is to be not only a place to celebrate rich memories but also a center where living education will take place. Thus, the essence of our Talas school is to continue in a place which honors the past even as it helps all potential participants move into future service to their communities, to Turkey, and to the world.

You don't have to be a house to be haunted

Emily Dickinson

SUMMER AT TALAS

A group of Talas graduates with Alan McCain at the 2002 reunion

Even as renovation work continues at The Talas Heritage and Cultural Enrichment Center, or Talas House, the building will be put to use. With the approval of the rector of Erciyes University, a full program of activities for local children in the Kayseri area is scheduled for July and August 2003. The courses will include:

- English
- Drama
- Tennis and other sports
- Art
- Trekking
- Computer

- Handcrafts
- Music

All instruction will be in English, and the program will run for two terms—the first from 7 to 25 July, the second from 28 July to 15 August. Children ages 6 to 11 from Talas and its environs are eligible for admission. This is a day program only, and the school will not provide boarding for participants.

We are now seeking volunteers with a good command of spoken English to teach courses for one

or two terms. They will be given free lodging at the Konak and New Dorm, but will not be paid a salary or stipend. Volunteers must also provide for their own transportation to and from Talas, but will be offered free local transportation in the Kayseri area for evenings and weekends. At the end of the program, they can continue their stay at the Konak free of charge to spend extra time visiting Talas and its surroundings. Spouses, boyfriends, or girlfriends are also welcome!

INTERESTED IN VOLUNTEERING?

For more information please contact:

Cem Baysal

Visne 2 mah - Alisveris 19

Zekeriyaköy - 80930 İstanbul

Tel. :(+90) 212 202 91 19 pbx

Fax : 202 91 15

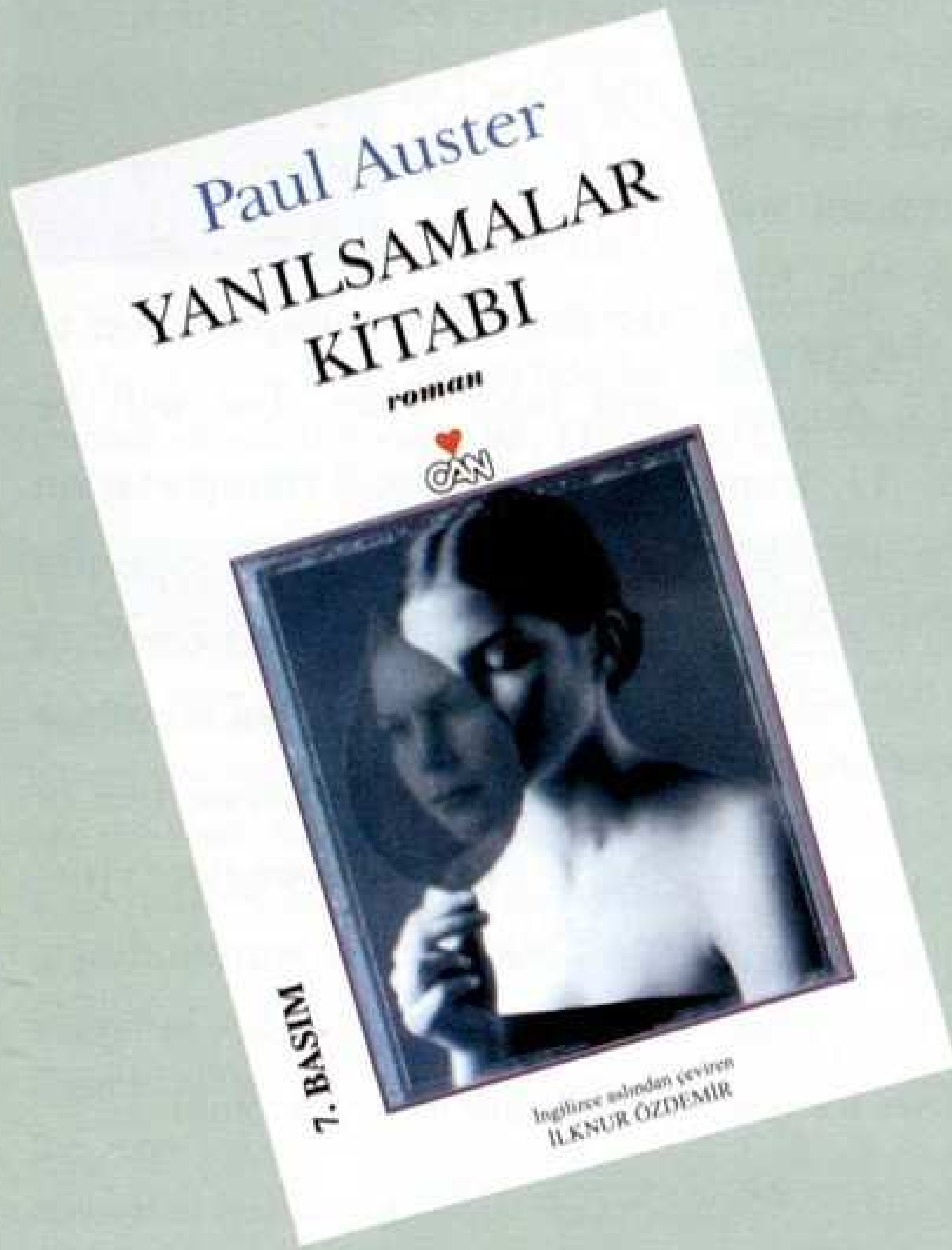
shrama@superonline.com

YANILSAMALAR KİTABI

Paul Auster

Yazar, "Bir sanatçı, eserinin kendisinden daha uzun ömürlü olmasını istemez mi?" sorusunu soruyor okura. Bazı düşünürlere göre insanoğlunun en büyük arzusu geride iz bırakmaktır. Bu iz ölümünden sonra kişinin yarattıklarından geriye kalandır.

"Geride bir şey bırakamamanın" romandaki en acı anlatımı, roman kahramanının ölen çocuklarıyla daha da derinlik kazanıyor. Bir çocuk da aynı sanat eseri gibi geleceğe bırakılan bir bellek değil mi aslında? Çocukların ölümüyle, kahramanın gelecek umudu da yok oluyor. Hatta geçmişin de önemi kalmıyor. Hayatla olan tüm bağları kopuyor, ta ki gözlerinden yaş gelinceye kadar.

Başkahraman David Zimmer, bir uçak kazasında karısı ve iki oğlunu kaybettiğinde ölümle ilk kez yüzleşir. Anılarıyla dolu evde, çocuklarının oyuncakları ve karısının giysileriyle yaşamak ona çok ağır bir ceza olarak görünmeye başladığında birden kendini sessiz film döneminin komedi oyuncularından Hector Mann ile ilgili bir belgesel seyredirken bulur ve aylardan beri ilk kez güldüğünü farkeder. Hector Mann 1929 yılında evinden çıkmış ve kayıplara karışmıştır. Öyle ki, 58 yıl

sonra David Zimmer bu gizemli oyuncu hakkında incelemeler yapmaya başladığında, "Hiç kimse" onu bir daha görmemiştir. İz sürmek için geride bıraktığı 12 filmde başka bir veri de yoktur. Aslında geride bıraktığı bu filmler sayesinde Hector Mann tam anlamıyla ölü değildir. Çünkü gerçek anlamda ölmek, geride bırakılan tüm yaşamsal izler yok olduğunda mümkündür. Dünyada filmlerini izleyen bir tek kişinin bile olması onun unutulmadığının kanıtıdır.

Kimi yazarlar kitaplarının basımına kendileri öldükten sonra izin vermişler, kimileri tüm eserlerinin yakılmasını istemişlerdir. Ama eserlerinin yakılmasını isteyen sanatçılar bu isteklerinde gerçekten içtenseler niye kendileri hayatta iken eserlerini yakmamışlardır? Aslında bu büyük ikilemi duymaları çok doğal çünkü eserlerinin diğer nesillerce anlaşılması ve beğenilmesini en çok onlar arzu etmişlerdir.

Romanın en önemli motifi İNTİHAR ve UNUTMAK. İnsanın kendi başına gelen olayları unutmaması daha kolay gibi görünüyor, ama çocuklarının başına gelen olayları unutmak çok daha acı verici. İntihar sadece kendini değil eserlerini de yok etme anlamına geliyor. İntihar girişimlerinden biri hariç diğerleri başarısızlıkla sonuçlanıyor. Bu yüzden roman tüm eserlerin ve umutların tam yok olmadığı hissine kapılmamıza yol açıyor.

Roman "Yalnız kayıp onlar, eninde sonunda biri çıkıp Alma'nın filmleri sakladığı ODA'nın kapısını tesadüfen açacak ve bütün hikaye yeni baştan başlayacak. Bu umutla Yaşıyorum" sözleriyle bitiyor. Almanca Zimmer "Oda" anlamını taşıdığı için okuyucuya ironik bir şekilde Auster tarafından iletiliyor.

Kitaptaki betimlemeler çok zengin, sanki eş anlamlı olaylar aynı perdeyi ikiye böler gibi ya da AYNADAKİ YANSIMA gibi anlatılmış. Düş ve gerçek, güzellik ve çirkinlik, yaşam ve ölüm, varlık ve yokluk, acı ve mutluluk, sevgi ve ihanet bir arada bu kadar güzel tasvir edilebilir.....

* Bu yazı Dip Not Kitap Kulübünün üyelerinden Nevcihan Oktar (ACI '76)'ın tarafından kaleme alınmıştır.

DİPNOT KİTAP GRUBU

Eren Ertöz Arcan (ACI '59)

Dipnot kitap grubunu 2002 yılının başında İzmir'de kitap okumayı seven on dört arkadaşımızla birlikte kurduk. Okuyacağımız kitapları seçiyor on beş günde bir gerçekleştirdiğimiz toplantılarda bu kitaplar üzerinde tartışıyoruz.

Başlangıçta internetten yararlanan üye sayımız çok kısıtlı idi. Zaman içinde birbirimizi destekleyerek hemen hemen tamamımız internetten yararlanır duruma geldik. Okuduğumuz kitaplar hakkındaki bilgileri, eleştirileri, yazarlar hakkındaki notları, kitabın oturduğu tarihsel dönem ve sosyal yapı hakkındaki bilgileri önceden birbirimize gönderiyoruz. Böylece tartışmalarımıza daha hazırlıklı katılıyoruz.

Birkaç ay önce Dipnot'u internette "Group" ortamına taşımak uygun olur diye düşündüm. YahooGroups'ta <http://groups.yahoo.com/group/dip->

notkitapgrubu adresinde bir grup kurduk. Böylece kitap dünyası ile ilişkimiz yalnızca kendi üyelerimizle sınırlı kalmayacak, kitap okumayı seven diğer ACI'lı arkadaşlarımıza da uzanabilecektik. Mezunlar sitemizde "Bize Katılın" çağrımızı yaptık. Şimdi artık Dipnot'ta somut üyelerimiz yanısıra internetten iletişim içinde olduğumuz sanal üyelerimiz de var.

Okuduğumuz ve okuyacağımız kitaplar, kitaplarımızın eleştirileri <http://www.acialumni.net> adresindeki mezunlar sitemizin Kitap Klüpleri sayfalarında yer alıyor. Aramıza katılmak isterseniz yine bu sitemizden bize bir not atın.

Gelin siz de bizimle birlikte okuyun. Dilerseniz toplantılarımıza, dilerseniz sanal ortamda aramıza katılın. İnternetteki Grup ortamımız henüz yeni, elbirliğiyle bu grubumuzu Okulumuza layık, aydın bir Kitap Forumuna dönüştürelim.

ANTEP'İN ÖNCÜ HEKİMLERİ: MERKEZİ TÜRKİYE KOLEJİ TIP BÖLÜMÜ VE ANTEP AMERİKAN HASTANESİ

Anadolunun ilk modern Tıp Fakültesi ve uygulama hastanesi olan Merkezi Türkiye Koleji ve Gaziantep Amerikan Hastanesi tarihini anlatan kitabı Prof. Dr. Turhan Baytop yazdı, Sağlık ve Eğitim Vakfı yayına hazırladı, SEV Matbaacılık ve Yayıncılık Eğitim Ticaret A.Ş. bastırdı.

Amerikan Bord Heyeti misyonerlerinden Azariah Smith'in 1848 yılında Antep'e gelmesi ile başlayan hekimlik hizmetleri, Merkezi Türkiye Koleji Tıp Bölümü ve Antep Amerikan Hastanesi ile devam etmiştir. 1878'de açılıp 1890'da kapanan Tıp

bölümünün ömrü kısa olsa da pek çok doktor, eczacı ve diş hekimi yetiştirmiş fakat esas ününü özellikle Dr. Fred Shepard zamanında verilen sağlık hizmetleri ile yapmıştır.

88 sayfa ve resimli olan kitapta İngilizce bir özet de bulunmaktadır.

Kitap kapağında da kullanılan bu resimde at üstündeki kişi Dr. Fred Shepard (1855-1915)'dir. Gaziantep'e 1882'de gelen Fred Shepard ve eşi Fanny yaklaşık otuz yıl boyunca Gaziantep ve yöresine sağlık hizmeti vermişler ve orada efsanevi kişiler olmuşlardır.

GAINING STUDENT ATTENTION: A GROWING CHALLENGE

Tülin Büyükalkan
SEV Education Coordinator

For Educators and Parents

Time and time again, as educators or parents, we hear that students today are different and that getting their attention is harder than ever. Television, computer games, e-mailing, chatting, surfing the net, and active social life distract attention away from class learning. On top of all of this, some students bring with them serious problems: broken families, alcoholism, smoking, and inattentive parents. It seems that modern living has created a new breed of student!

What can we as educators do to capture their attention so that their natural desire to learn can be focused on class activities? Shall we try to entertain them, preach to them, or bribe them into learning? Definitely not.

Research tells us that we have a very short time—only 15 seconds—to gain our students' attention. In order to motivate them so that they can keep their attention on the lesson, the following proven techniques can be used:

1. Make lessons more active. Always keep in mind that we learn by doing. The proverb "I forget what I hear, I remember what I see, and I learn what I do" reflects this view very well. We should emphasize this point in our teaching.

2. Focus lessons carefully. Choose a few objectives to concentrate on in each lesson.

3. Have depth and breadth in each topic. Students enjoy a lesson when we let them really dive in. Learning becomes more meaningful when students can go deeper into topics and themes.

4. Make lessons fast-paced. When a lesson drags on, we risk losing our students' attention.

5. Give students many chances to work in small groups. When students participate in discussions and work out problems, they will focus and learn better.

6. Relate teaching to everyday life. At the beginning of a lesson, show students how the material connects to their life and why it is important to them.

7. Integrate computers and other audio-visual equipment into the learning process. Working with computers motivates today's technology-savvy students. Use overhead projectors, tape recorders, films, videos, etc. as much as possible.

8. Emphasize project-based learning. While preparing projects, students will develop other skills such as using the library and Internet, making PowerPoint presentations, doing teamwork, and exercising leadership skills.

9. Give students a stake in their learning. Students learn more if they have a vested interest in a subject. They will be highly motivated when we encourage them to become experts on specific aspects of what they are studying.

10. If the subject lends itself, ask students to dramatize it. They will have lots of fun and laughter while acting out the subject.

11. Use a variety of teaching techniques during the lesson. We should not allocate more than 15 minutes to one kind of activity.

12. Be willing to share yourselves. We should share our ideas, feelings, and experiences with our students. "Students won't care how much we know until they know how much we care."

13. Create a positive learning atmosphere in class by

being a good role model. We should try to be fair, trustworthy, and consistent. Students must clearly understand our established patterns for how we discipline them, organize our lessons, and expect them to behave.

14. Celebrate achievements. Students should believe that our main concern is to make them succeed and reach their utmost potential.

According to new approaches in teaching, the role of the teacher has changed to that of a coach in today's classrooms. We should act as guides and encourage our students to participate actively in the learning process.

İZMİR SEV İLKÖĞRETİM OKULU'NDA TEMEL ATMA TÖRENİ

25 Mart 2003 tarihinde gerçekleşen İzmir SEV İlköğretim Okulu binası temel atma törenine SEV Mütevelli Heyeti Başkanı Yaşar Yaşer; Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevellilerinden İlder Gürel, Candan Çilingiroğlu; Yönetim Kurulu Başkanı Tamer Şahinbaş, Yönetim Kurulu üyelerinden Sinem Ünel, Vakıf Genel Koordinatörü Ziya Köseoğlu ve diğer yöneticiler, Milli Eğitim Müdürlüğünden temsilciler, İzmir Okullarımız öğretmen ve idarecileri ile veliler katıldı.

İlköğretim okulumuzu daha geniş bir mekana taşıyacak olan bu binanın toplam 10 200 m² kapalı alanı olacak. İnşaatın 2004 -2005 eğitim öğretim yılında tamamlanarak hizmete girmesi planlanmaktadır.

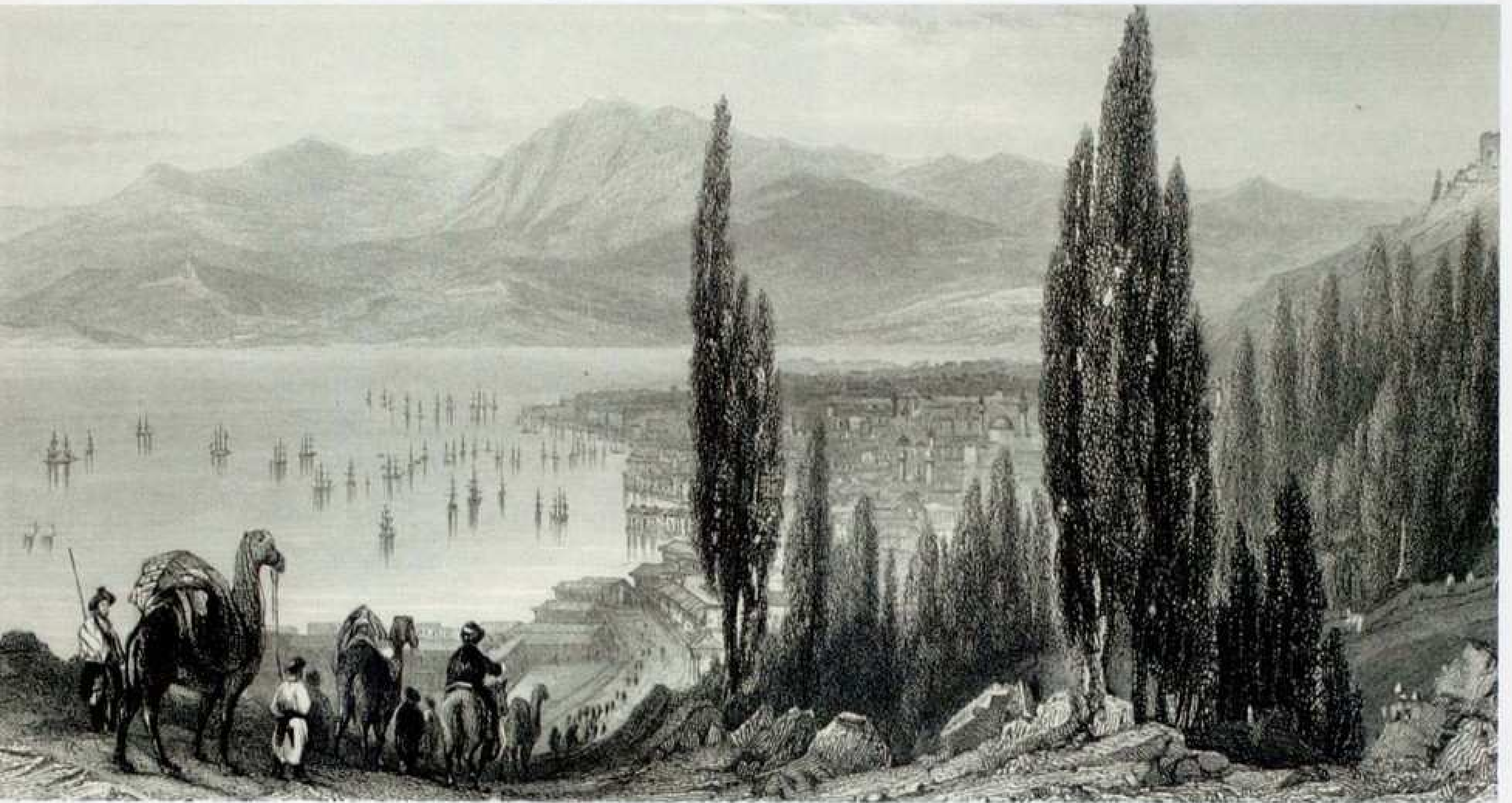
Trilyonluk bir yatırım olan bu inşaat Vakfımızın bugüne kadar yaptığı en büyük yatırımdır.

AMERICAN ARABIC

Brian Johnson

ABH Historian

Izmir (c. 1838), where Homan Hallock made the punches and matrices for American Arabic.

In the nineteenth century, Eli Smith and Homan Hallock of the American Board of Commissioners for Foreign Missions (ABCFM) made a critical contribution to the advancement of Middle Eastern printing. While working for the Board in the Ottoman Empire, they created a new movable Arabic type. Commonly known as “American Arabic,” it became one of the most popular typefaces used in contemporary Arabic books and helped stimulate a literary revival and the growth of publishing in the Middle East during the late 1800s.

The first Arabic text printed with movable type was a prayer book published in Italy by papal commission for Syrian Melchite Christians in 1514, roughly half a century after Johannes Gutenberg invented the process of printing with individual, reusable metal letters. Printing with movable Arabic type did not begin in the Middle East for another two hundred years. Yet, even after the establishment of presses in Aleppo, Istanbul, and Beirut in the early 1700s, the printed word spread slowly in the region. Well into the nineteenth century mass-produced Arabic texts were not widely accepted by the populace.

Transition from handwritten manuscript to printed book presented a challenge. As the primary means of transmission of God’s message to mankind through the Koran, the written word was venerated in the Islamic world. Printing not only

threatened the prestigious professions of calligrapher and scribe, but also the integrity of texts which stood at the core of Muslim religion and culture. When Sultan Ahmet III (r. 1703–1730) issued the first authorization to print with Arabic type in the Ottoman Empire, he stipulated that the permit was for secular works alone.

Fear that texts might be orthographically corrupted by printing was not unfounded. Arabic is difficult to typeset. Several forms of each letter (initial, medial, final, and isolated) and many ligatures (characters of two or three joined letters) are required for setting words in the cursive script. Besides the main letters, there are a number of signs (primarily vowels, but also other characters which indicate doubling of consonants and other functions) that appear above and below words. Sometimes omitted in printed works, these signs are essential in texts such as the Koran where precise meaning is crucial.

Typographically, the earliest Arabic works printed in Europe were crude, characterized by ill-proportioned, disjointed lettering. Late in the sixteenth century the great French typographer Robert Granjon cut the first truly aesthetic, legible Arabic type. Despite his achievement, as well as subsequent typographical advances both in Europe and the Middle East, printers in the 1800s still lacked a typeface equal to the elegant script of the calligrapher’s pen. To fill the void, Eli Smith

and Homan Hallock of the American Board collaborated to create a new Arabic typeface. The Board had been printing and distributing books in the Mediterranean region since 1822—first at Malta, later at Izmir and Beirut. It began publishing Arabic texts in 1836 with a type font from the orientalist printing firm of Richard Watts in London. Although Watt's type was superior to earlier European Arabic typefaces, it did not resemble genuine calligraphy.

Eli Smith, an accomplished Arabist, traveled throughout the Middle East, collecting specimens of Arabic script from calligraphers in Cairo, Damascus, and Aleppo. When these were lost in a shipwreck, he acquired replacements in Istanbul and sent them to Homan Hallock at the Izmir press.

Contracted by the ABCFM in 1826 to oversee the daily operation of the print shop at Malta, Hallock played a vital role in producing the new type. Besides experience in running presses, he had punchcutting skills, and after moving to Izmir he devoted himself to the latter trade. The story of his manufacture of American Arabic—recorded in an autobiographical account, *The New Arabic Type*—combines elements of personal resolve, ingenuity, and inspiration.

Initially, Hallock had little, if any, practical knowledge of Arabic, but he soon came to appreciate its richness and depth—"no other language bearing any comparison with it, either as to the extent of its vocabulary or the elegance of its diction." A seemingly insurmountable obstacle for one seeking to match the work of master calligraphers, his lack of Arabic language skills offered the key to his ultimate success.

In preparing for this almost hopeless attempt, the first point was to fumble around in all the corners of my head, for some mechanical contrivance which should be a substitute for genius and taste and skill. This resulted in calling up from memories of my early child-

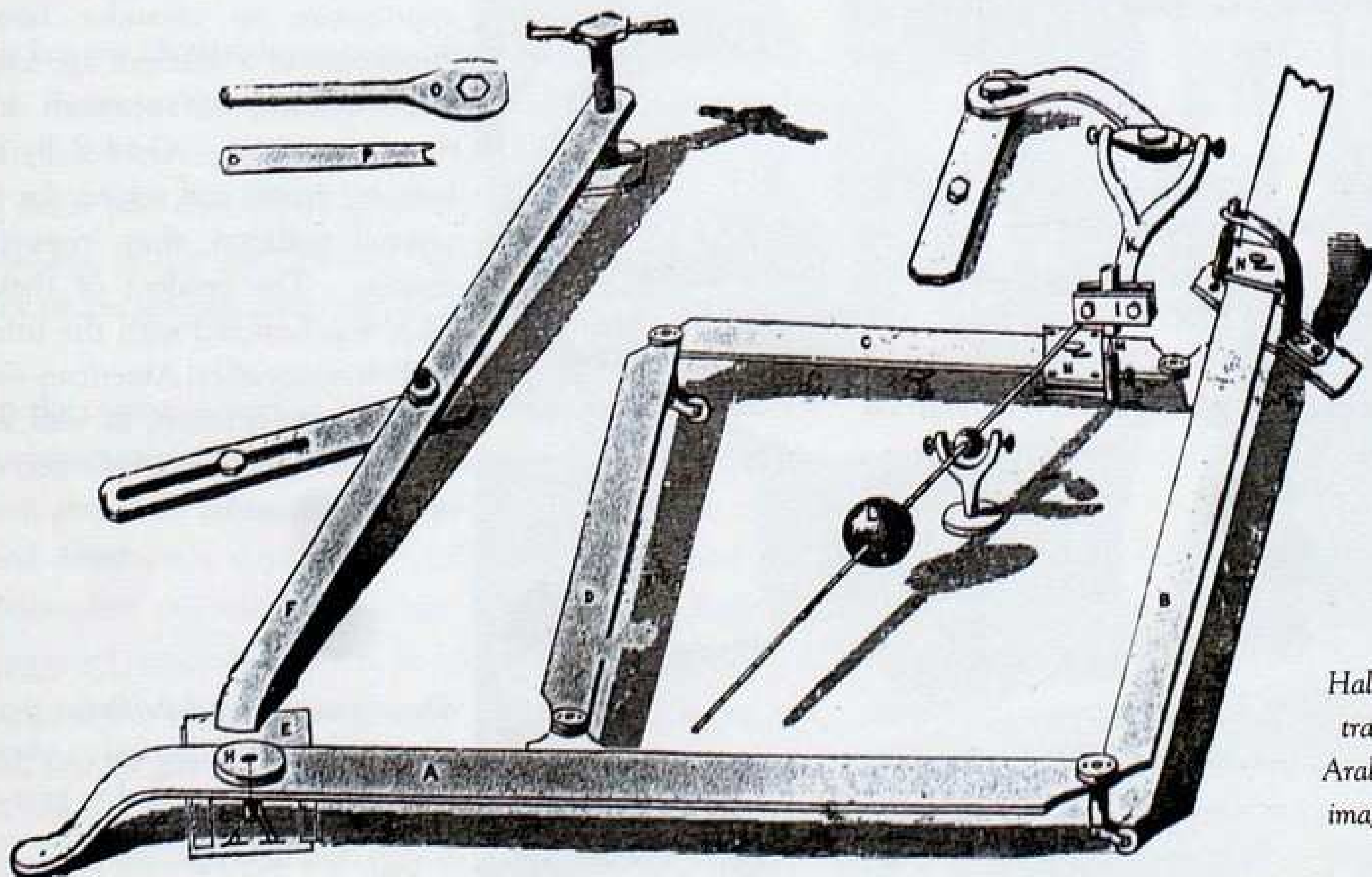
hood, a sort of broomhandle balanced by a universal joint about a foot from one of its ends, with a wire a foot long protruding from the other end; carried about by an old man for the purpose of tracing outline profiles on paper, on a reduced scale, to be cut out with scissors and placed in a picture frame, with a piece of black silk behind; a sort of mimic photograph.

Relying on memory, Hallock constructed a "broomhandle of steel," which stood upright and could be used to trace letter samples and simultaneously engrave their form onto metal. With this device, Hallock prepared about a hundred steel punches (small dies for striking images of letters into matrices from which type is cast) and started to shape them for use. In spite of this accomplishment, some doubt must have lingered in his mind.

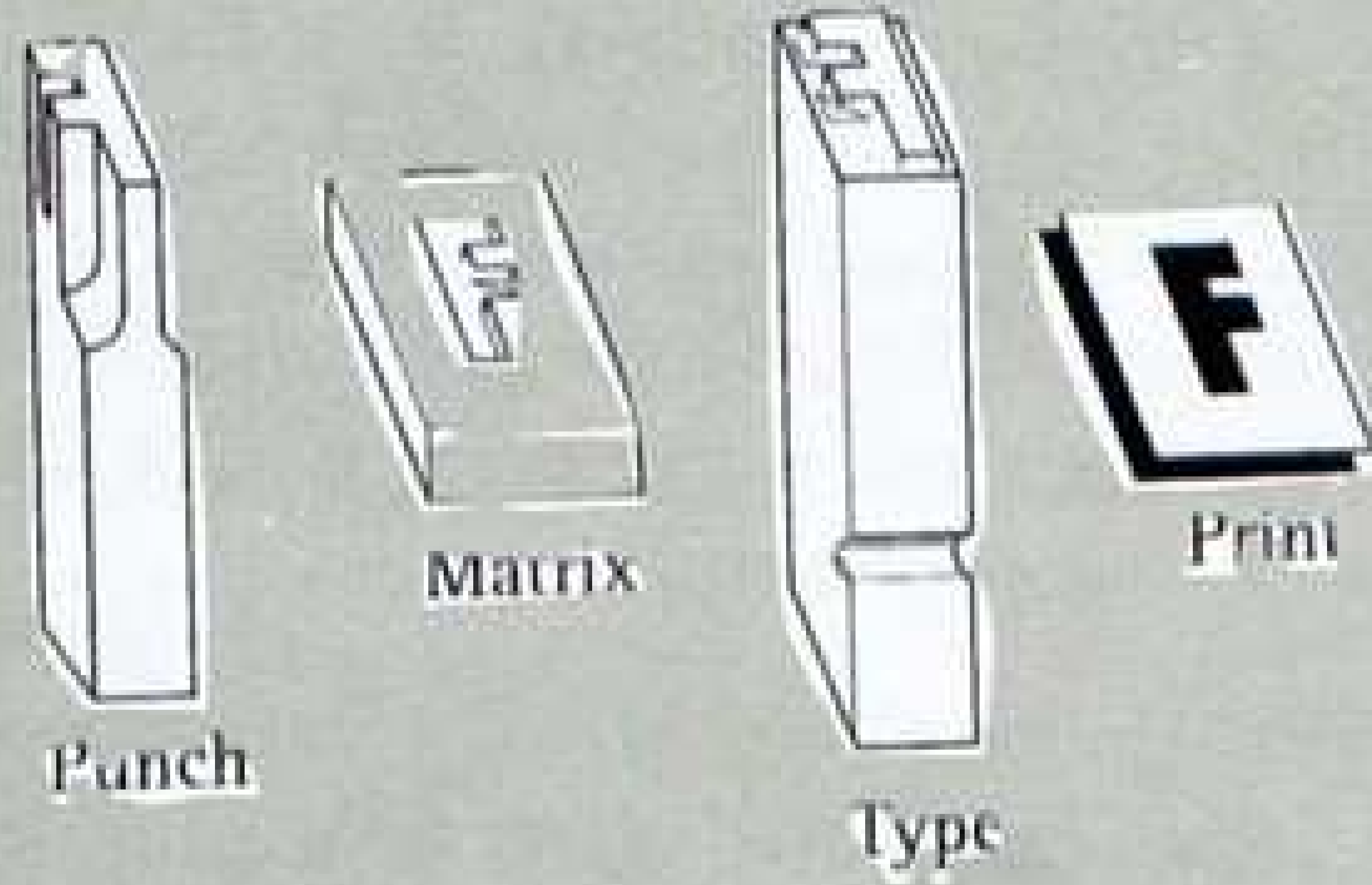
... ere long, waking one Sunday morning, just as the clock was striking four, a memorable morning to me, I bethought myself that by reversing the operation of an excellent and elegant pantograph [an instrument for copying a drawing, plan, etc. on a smaller or larger scale] already in my possession I could trace my letters with a precision which had never been attained or ever been hoped for . . . .

Filled with anticipation, Hallock hastily wrote a few lines on a piece of paper and then engraved them with the pantograph onto a tiny piece of steel. The letters were almost invisible, but when examined through a microscope they revealed a precise copy of his handwriting. Hallock put aside the "broomhandle" and spent several days adapting the new apparatus. Experimenting with Smith's specimens and the pantograph, he soon completed his first punch, an Arabic letter of ideal form and proportion.

Hallock spent much of the year 1838 cutting punches and preparing copper matrices for a small Arabic font. Part of

Hallock's pantograph, used to trace Eli Smith's samples of Arabic calligraphy and engrave images of the letters onto steel punches.

To manufacture type in Smith and Hallock's day, the first step was to cut a letter's mirror image into a small piece of steel, the "punch." The punch was then struck into softer metal, such as copper, to form a "matrix." Finally, hot metal, usually lead alloyed with tin and anti-mony, was poured into the matrix and the "type" cast.

أها الاحبا انا اسالكم كالعربا والضيف ان تبعدوا من الشهوات
 الجسدانية اللواتي يقاتلن نفوسكم * وليكن بصركم بين الامم
 حينما لكي بما تكلموا عليكم كانكم اشرار ينظرون الى اعمالكم
 الصالحة يسبحوا الله في يوم الاقتاد * فاحضروا الجميع خلايق
 البشر من اجل الله اما الملك فمن اجل سلطانه الفائق *
 واما القواد فمن اجل انهم مرسلون من قبله نعمة للذين يعملون
 الشر ومدحة للذين يعملون الصالحات

American Arabic

The slight slant to the left gives it the appearance of handwriting.

the type was cast at the well-known firm of Bernhard Tauchnitz in Leipzig and the rest by Hallock himself at the American Board's foundry in Izmir. As soon as enough type was ready, Eli Smith had copies of a single page run off the press. An elderly Turkish calligrapher who was shown one of the samples mistook it for a handwritten text. When told it had been printed with movable type, he reportedly raised both hands and cried out, "Maşallah, Maşallah, Maşallah!"—"Wonders never cease! . . ."

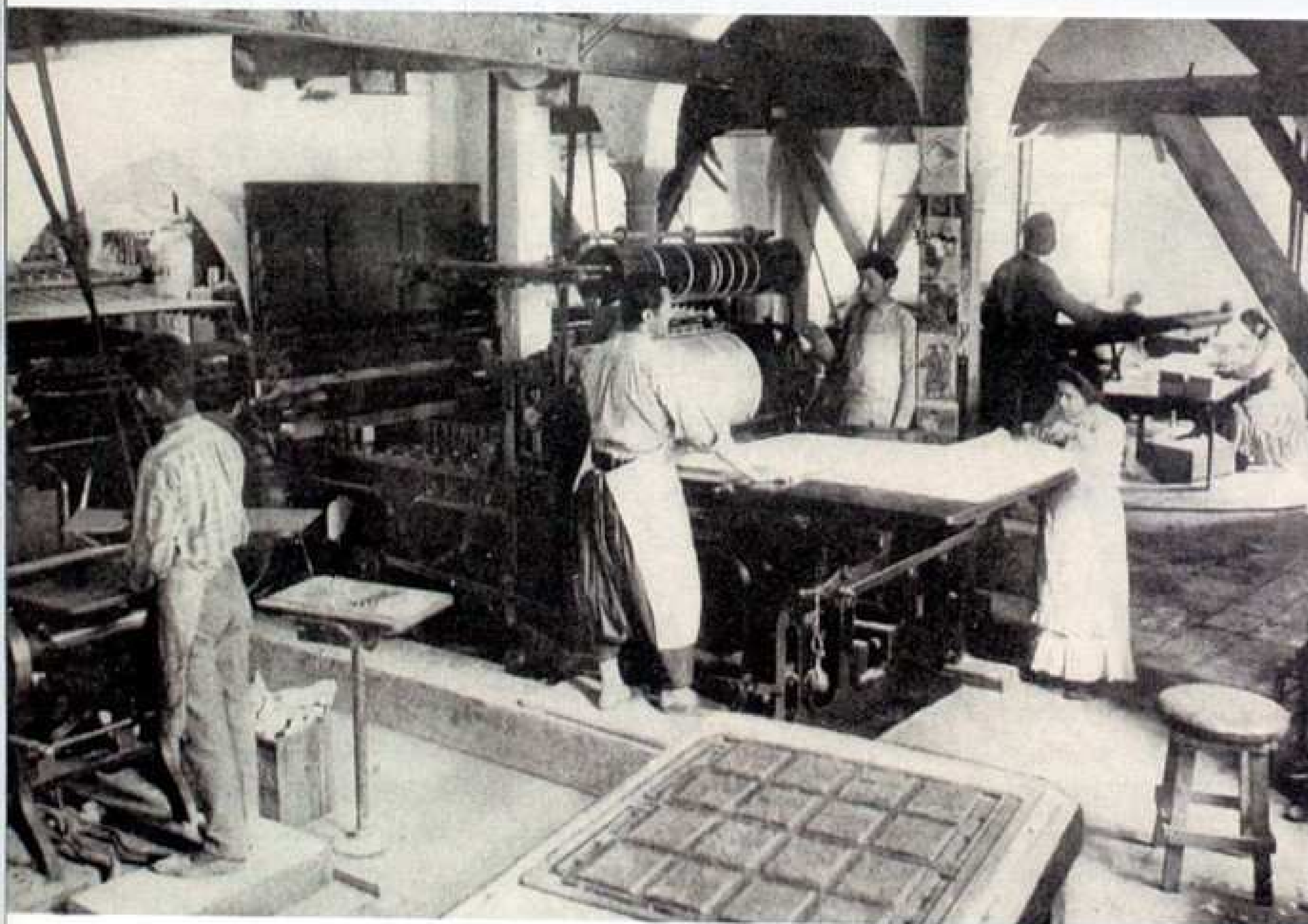
Perfectly proportioned and easy to read, the type quickly won approval from scholars and educated readers throughout the Middle East. Popularly called "American Arabic," it became a mainstay of the Beirut press, both for printing and as a commercial product. By the latter 1800s, the press had established a foundry and was selling sets of American Arabic to printing houses from Morocco to the Philippines. Used in many different publications, the

typeface came to embody the nineteenth-century Arabic literary revival known as *al-Nahda*. Although it was not the sole catalyst, American Arabic undoubtedly contributed to the birth of a new Arabic publishing industry in the Middle East. Homan Hallock perhaps best summed up its importance:

My type ... was so complete an imitation of the very taste of the manuscript, that now a hundred and fifty millions have within their reach a multitude of books ... with which the most fastidious of their number are satisfied and pleased. These are scattered broadest over all parts of Syria, Palestine, Egypt, Africa, and among the Arab speaking inhabitants of China; in all which regions the Arabic literature is spreading with ever increasing rapidity.

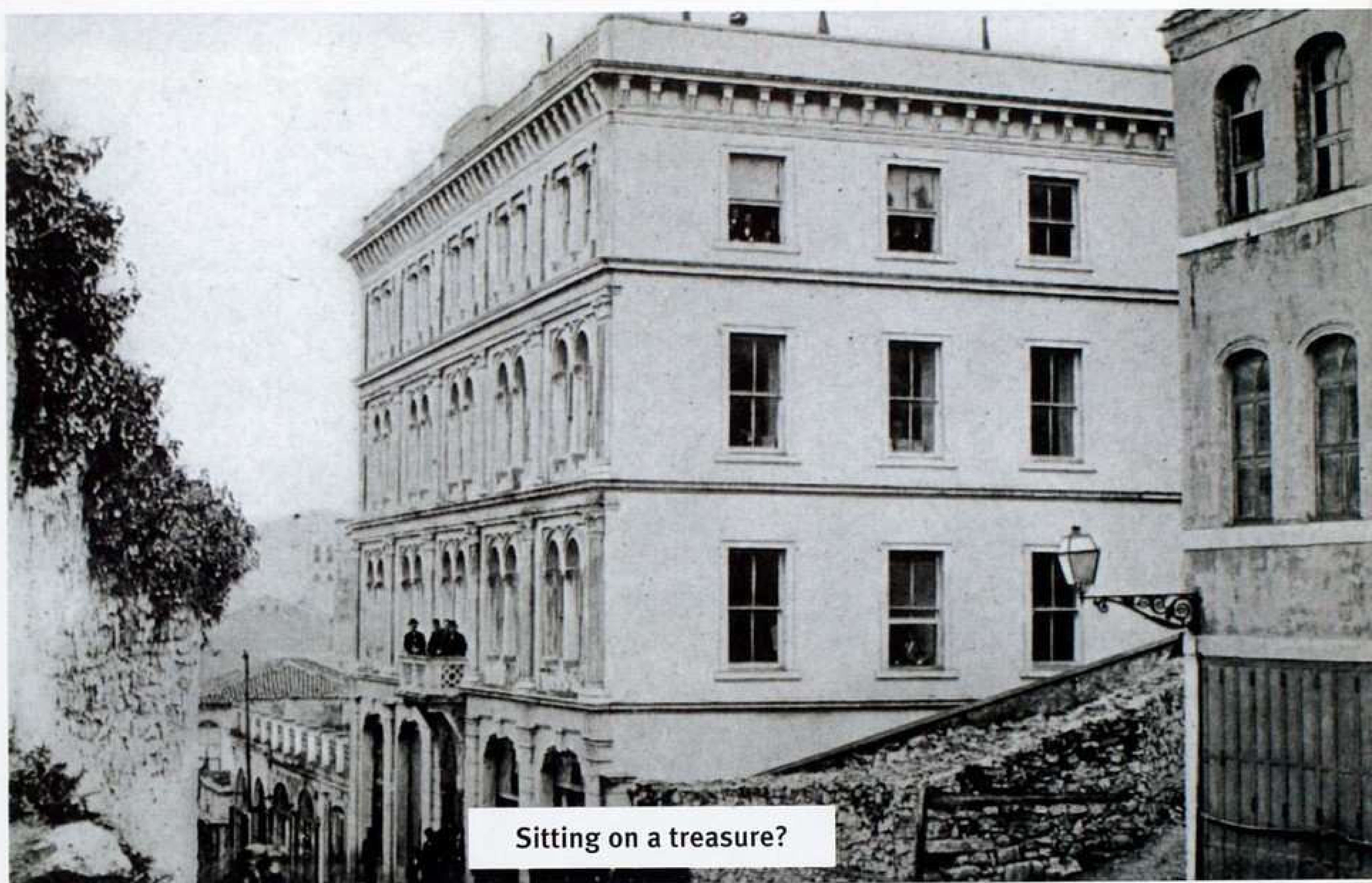
At a time when the United States is forcefully imposing its will on the people of the modern Middle East, intent on

"reshaping" their lands even at terrible human cost, it seems appropriate to consider how Americans of a different age fostered cultural advancement in the same region. Guided by a humane vision and respect for a revered tradition, they inspired change. The product of their labor was honored with the title of their nationality, American—a mark of appreciation, as well as admiration, which could be borne openly with pride.

The machine room of the Beirut press (late nineteenth century), where American Arabic was used to print a wide range of books on religion, science, and history.

HISTORICAL PIX

Sitting on a treasure?

When discussing the rich history of the American Board in Turkey, Health and Education Foundation chairman Tamer Şahinbaş has often commented, “We’re sitting on a treasure.” If one believes an almost forgotten tale from over a century ago, this might literally be true—at least for those of us seated at our desks in SEV’s head office in Eminönü.

In January 1869, the American Board purchased the property on Rızapaşa Yokuşu to construct a new headquarters in Turkey. Delayed by bureaucratic red tape and the intrigues of a pasha who coveted the land, the Board did not acquire a building permit until autumn 1870. Shortly after receiving the proper authorization, they began to excavate the site.

In the course of digging, a number of Roman and Byzantine architectural fragments and antiquities were unearthed. One day, an elderly Armenian approached the foreman in charge and asked for a word alone. He introduced himself as a descendent of courtiers who had served the last Byzantine emperor Constantine. Then, he related a legend passed down in his family about the land under excavation. “When you dig into the ground,” he said, “you will come to an iron door. When you open the door you will see stone steps. When you go down the steps you will come to a sort of room. Then you

will find a passage leading underground in the direction of St. Sophia—and in it gold, jewels, statues, all manner of things that the emperor and his friends put there for safety during the last siege. I only ask that you give me half!”

The foreman dismissed the story as the delusions of an old man and returned to his job. A few days later, however, his workers uncovered a metal door buried in the earth. They pried it open and discovered a stairway leading into a black void. The foreman descended into the shadows and soon found himself in a subterranean columned hall. The capitals of the pillars were adorned with crosses of Byzantine design. Unfortunately, a foundation wall belonging to the nearby Valide Han blocked off one end of the chamber—the end in the direction of Hagia Sophia. No further discoveries were made.

In June 1872 construction of the Board’s new headquarters, SEV’s current main office, was completed. The hall of columns was lost forever, and the Armenian’s tale faded from memory. It survives only as an anecdote in H. G. Dwight’s long-out-of-print *Constantinople Old and New*, leaving us to ponder—seated in front of our computers in Eminönü—the treasures upon which we sit.

IN MEMORY OF

Melvin Wittler was born in 1929 in Nebraska where he studied and was graduated from Yankton College. In 1953 he and Nancy Patriquin were married and following his graduate study at Hartford Seminary they came to Turkey in 1956. Mel taught Philosophy at the Üsküdar School until he assumed the position of General Secretary of the American Board in Turkey in 1960, a role he carried out with dedication, sensitivity and excellence until his retirement in 1992.

In addition to his work with the three Mission schools in Üsküdar, Izmir and Tarsus and with the Gaziantep Hospital and the Redhouse Press, Mel held many important positions with boards and committees in Turkey and the Middle East. He served on the Youth Culture and Education Foundation, the Admiral Bristol Hospital Board, the Turkish American University Foundation and others. His professional memberships were with the Middle East and Turkish Studies Associations, the British Institute of Archeology, and the Middle East Institute. He represented the World Council of Churches in disaster relief and broad ecumenical relations in the Middle East.

While Nancy brought a sparkle of energy and laughter to all occasions, Mel brought his gracious and careful attention to all tasks he undertook and to all persons he met. Mel will always be remembered with deep appreciation for his even tempered

MELVIN WITTLER

and balanced dignity which he expressed with a twinkle in his eye and the warmest of welcoming smiles. He was always open to hear the needs and concerns of others. He was unfailingly just, kind, generous, empathic and respectful of others, whether they were the most needy refugees or the most exalted of leaders. His demeanor conveyed a deeply rooted joy in the privilege of his life and his work in Turkey. He empowered others to be the best that they could be by his faith and hope in them.

He worked diligently for a greater understanding between Muslims and Christians and for ecumenical

cooperation among the Christian communities. He helped to establish the İstanbul Interparish Migrant Programme for the relief of migrants and refugees. His support and encouragement of the founding of the Health and Education Foundation (SEV) showed the depth of his faith in the commitment of the Board Schools' graduates to the common endeavor of quality education for the young people of Turkey.

Mel's life embodied a faithful expression of his religious faith: that God's love is available for all who reach for it, and that humans who care deeply can bring God's love into daily life for all to experience.

LETTER OF CONDOLENCE

Yaşar Yaşer

Chairman of the SEV Trustees Governing Council

On behalf of the Board and Trustees Governing Council of the Health and Education Foundation (SEV), I would like to express our heartfelt condolences to all of the friends of the Wittlers for the loss of Melvin.

Melvin was a member of the SEV family. It was during his years as Mission Secretary of the American Board in 1968 that SEV was established. His motivation, zeal and determination were among the most important factors which enabled SEV to be established.

Even after his retirement from the American Board, he continued to support the activities of SEV with full-

fledged enthusiasm. Melvin and Nancy's last visit with us in September 2002 made us very happy, but deep down in my heart, I felt that this was his last goodbye, I don't know why I felt that way.

Nancy, humans are mortal, as you well know, but their deeds continue to live forever. Although Melvin will not be with us physically from now on, his legacy with SEV and the love of his friends for him will live forever.

I would like to bid farewell to Mel with deep appreciation for his loving goodness. May God give him eternal peace.

HİKMET OMAI'IN ANISINA

Canan Efendigil Uca (ÜAA '65)

Sevgili Hikmet Omay Lise I. Sınıfta tarih öğretmenimiz olmuştuk. Onun hakkında ilk aklıma gelen okul yılı başında sınıfa girer girmez "Geçmiş insan toplulukları" diye başlayan tarihin tarifini söyleyip bizden de bu tarifi bir dahaki derse kadar ezberlememizi

istediği oldu. Hepimiz günlerce uğraşırız ezberleyip sınıfta tekrarlamıştık.

Hikmet Hanım çalışana hakkını verir, sınıfa girince gözlerimize bakarak kimin çalışıp kimin çalışmadığını hemen anlardı. Ders anlatışında konuları aklımızda kolayca kalacak şekilde toplayışı, ruh ve ruhlara ailemiyle ilgili çalışmaları, şifalı elleri ve şiirleri bilebildiğim özel-

likleri arasındadır. Yardımseverliği ile tanınan bu iyi kalpli insanın nerede bir muhtaç insan görse elini uzattığını, insanlar kadar hayvan ve çiçekleri de sevip kolladığını biliyoruz.

Hikmet Hanım tam 24 yıl boyunca (1949 - 1972) Üsküdar Amerikan Kız Lisesi'nde tarih öğretmenliği yapmış, pek çoğumuza tarih sevgisi aşılamıştır. 1972 yılında emekli olup kendini yazmakta olduğu kitaplarına ve şiirlerine vermişti.

Mezun olduktan sonra da bazılarımızın kendisi ile görüşme fırsatı oldu. Bizlere bir abla, bir anne şefkati ile yaklaştı, bizleri aydınlattı. Son olarak Mersin'de yaşadı ve son gününe kadar kızlarım dediği bizlerle ilişkisini kesmedi.

Sevgili öğretmenimizi 2002 yazında kaybettik. Kendisine Tanrıdan rahmet, sevgili kızlarına da başsağlığı diliyorum.

SENİYE PAKALIN'IN ANISINA

Üsküdar Amerikan Lisesi'nden Yetişenler Derneği

Üsküdar Amerikan Kız Lisesi 1936 yılı mezunumuz, okulumuzda 1947-1973 yılları arasında İngilizce öğretmenliği yapmış olan, "Hocaların Hocası" olarak anılan sevgili öğretmenimiz Seniye Pakalın'ı kaybettik.

Son anlarına kadar okulumuzdan ve mezunlarımızdan manevi desteğini esirgemeyen, düzenlenen her etkinlikte, tüm reunion'larda yanımızda olan, bilgisi ve deneyimleri ile yolumuza ışık tutan hocamızı saygı ve sevgiyle anıyoruz.

Bundan böyle de bahçemizde adına diktiğimiz ağaç ile okulumuzda kök salarak bizlerle birlikte olmaya devam edeceğine inanıyoruz.

Yerinde rahat uyu sevgili hocamız. Seni unutmayacağız.

A person who knows nothing cannot love anything.

A person who cannot do anything understands nothing.

But a person who understands can at the same time love, be aware and see...